

1126 – 26. november

Kristus er gått inn i selve himmelen for at han nå skal være for Guds åsyn for oss. Heb 9: 24.

Kristus hadde fått i oppdrag av Faderen å stå i vårt sted overfor loven, som den andre Adam. Fra krybbe til grav levde og handlet han i vårt sted.

Dette lærer Skriften tydeligere enn noe annet. «Han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss». Han overtok lovens krav som var rettet mot oss og vår skyld, – «født under loven, for å kjøpe dem fri som var under loven».

Det han gjorde, det gjorde vi. Det han led, det led vi, – «for vi har gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd».

Etter at han så har oppfylt all rettferdighet i vårt sted, og vi dermed har oppfylt den i ham, vender han, med hele himmelens fryderop, tilbake dit han var kommet fra.

Og hva gjør han nå for oss i himmelen? Apostelen sier: «For at han nå skal være, åpenbare seg, framstille seg, for Guds åsyn for oss». Han trer fram for Faderen med de forklarede sårene, som tegn på hans ubegrensede lydighet. Men ikke nok med det. Han står fram i sin fullkomne oppfyllelse av loven for oss. Og i dette skrud er han Faderens største velbehag og fryd og glede.

Men det har han da vært fra evighet av, sier du kanskje. Nei, legg nå godt merke til dette! Nå er han ikke bare det evige Ordet, som var fra begynnelsen hos Gud. For nå er han alt dette som menneskesønnen! Som den andre Adam! Som sin menneskelige slekts hode og stedfortreder!

Han trer ikke bare fram for Faderen i egen person. Men representerer og trer fram for Faderen i sin person med alle sine lemmer.

Legg merke til hvordan apostelen taler: Han er for Guds åsyn for oss – for oss – for oss. Merk deg dette: for oss!

På samme måte som vår evige Far en gang så hele menneskeslekten i den første Adam, ser han nå alle Kristi lemmer i Kristus alene. I Kristi skikkelse ser han vår skikkelse. I Kristi renhet, vår renhet. I Kristi skjønnhet, vår skjønnhet. Ja, i alt hos Kristus som gir grunn til å bli elsket av Gud, – ser han oss.

Kristus sier selv: «Jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet». Og Paulus sier: «I ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn».

Men når Faderen ser oss i Kristus, så elsker han oss også i Kristus «med den kjærlighet som han elsket ham med», og som derfor i Skriften kalles «Guds kjærlighet i Kristus Jesus».

Og denne himmelske beslutning fra evighet av kan ikke sammenliknes med noe som helst på denne jord. Men la oss ta Farao og Josef som et svakt eksempel. For Farao var Josef alt han ønsket seg. Hans høyre hånd og folkets redningsmann.

La oss tenke oss at Faraos kunne se alle de andre Jakobs sønner i Josef, hadde det samme bilde av dem alle sammen, som av Josef. Da elsket han dem selvsagt med samme kjærlighet, og satte dem like høyt som Josef. Viste dem samme ære og gav dem alle mulige goder som han hadde gitt Josef.

Da hadde jo Faraos sett Ruben, Simeon, Benjamin og de andre i Josef. Og da hadde han elsket dem i Josef, omfavnet dem i Josef. Da hadde Josef representert og trått fram for kongen på sine brødres vegne.

På denne måten er det Kristus trer fram for Faderen i vårt sted. Men med den store forskjellen at vår himmelske Far ikke forsøker å tenke seg vår likhet med Kristus. Fordi vi virkelig eier en slik likhet, etter den store guddommelige loven om tilregnelsen. Og fordi Kristus virkelig var en stedfortreder for oss, og har oppfylt all Guds rettferdighets krav i vårt sted.

Så må ingen her gjøre seg den oppfatningen av saken at Gud liksom «ikke vet om» at vi fremdeles er urene syndere. For det vet han selvsagt. Og derfor er det han fører oss gjennom så mang en renselses ild, der vi ofte holder på å gi opp.

Men han ser oss ikke, bedømmer oss ikke lenger etter det vi er i oss selv, men etter det vi er i hans kjære og elskede Sønn. Derfor elsker han oss også mye høyere enn vi kan fatte med vår forstand, på tross av all vår mangfoldige synd og skrøpeligheit som plager oss.

Mens vi går og tenker vi er de mest forferdelige i Guds øyne, så er vi altså de mest herlige og fullkomne i hans øyne, – alt sammen fordi Kristus lever for Guds åsyn for oss.

Så kommer det da bare an på om vi nøyer oss med dette, og ikke vil stå fram for Gud i noe annet enn Kristus. Har du ingen trøst før du selv er blitt hellig, da er det jo i din egen hellighet du vil stå fram for Gud.

Tviler du på om du har Guds vennskap fordi du ikke synes din tro er som den bør være. Da er det jo i din egen tro du vil stå fram for Gud. Tror du at Gud ikke kan elske deg fordi du kjenner deg så tørr og kald i hjertet. Da er det jo i dine egne varme følelser du vil stå fram for Gud.

Tror du Gud ville elske deg mer hvis en eller annen egenskap hos deg hadde nådd en større grad av fullkommenhet. Da er det jo i dine egne mer eller mindre gode egenskaper du vil stå fram for Gud.

Du vil selv være din yppersteprest. Du vil bli frelst i ditt eget navn og person! Vokt deg for vantroens opprør mot Herrens salvede! «Det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved, – uten i Jesu Kristi navn»!